

Cine pune stavilă evonului pune cătușe trădării.

Anul LXVII

Arad, 1 August 1943

Nr. 31

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. FeleaABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei**Programul misiunilor religioase**

organizate la sf. Mănăstire H-Bodrog și Schitul „Sf. Gheorghe” în anul 1943.

Scopul: *Mulțumire Atotputernicului pentru darurile materiale și agonistrea harului sfințitor de viață creștinească.***Zilele pelerinajelor la Mănăstirea H.-Bodrog:****I. 5-6 August**
Schimbarea la Față
Pelerinajul societăților religioase. (Oastea Domnului, F.O.R. Soc. Sf. Gheorghe, Soc. ort. a Fem. rom.) și a membrilor Școlii de Duminecă.

ora 15 (3 d. m.)

Vecernie și Introducerea în misiuni cu predica:
Purtarea de grijă a lui Dumnezeu, de
Pr. Aurel Goia-Agris Pr. Ioan Poliacu-Cermeiu

ora 16 (4 d. m.)

Sf. Maslu și ungerea bolnavilor, cu predica:
Futerea darului divin de
Pr. Victor Șancu-Nădab Pr. dr. Liviu Cipău-Galșa

ora 18 (6 d. m.)

Școala de Duminecă
(vezi programul din Biserica și Școala Nr. 28)
Premierea organizației active în cântarea bisericească și achiziția de membri.

ora 20 (8 seara și în continuare)

Mărturisiri de Icon. Stavr. Gh. Turicu, Pr. N. Ionescu-Gai și Pr. N. Ardelean-Pecica

ora 21 (9 seara)

Denie cu procesiune, sfârșind cu predica:
Rostul și scopul vieții

de Ierom. Iulian Nicoară, starețul sf. Mănăstiri.

II. 14-15 August
Adormirea Maicii Domnului
Pelerinajul tradițional, obștesc, al tuturor credincioșilor, închinat hramului mănăstiresc.**Drumul Crucii**
14 meditații ținute de:
Ierom. St. Lucaciu,
Pr. Gh. Baltă-Covăsinți,
Pr. Z. Brădean-Curtici
și Prot. C. Turicu

ora 4 dimineața

Sf. Liturghie (în biserica Mănăstirii) cu împărtășania celor spovediți și predica:
Impăcarea cu Dumnezeu și cu aproapele, de
Pr. I. Ageu-Voivodeni Pr. Terentie Mihit-Macea

ora 6

Drumul Crucii,
14 meditații ținute de Preoții
Gh. Lițiu, D. Tudor, T. Herbeiu
și Dr. Il. V. Felea**Sfântul Maslu**
cu predica *Maica Domnului și mama creștină*
de Ierom. Iul. Nicoară

ora 9

Sf. Liturghie în sobor dela Paraclis cu predica pontificantului.**III. Pelerinaj la Schitul „Feredeui”:****La Înălțarea Sfintei Cruci 14 Sept.**

ora 7. Formarea procesiunii în sf. biserică din Covăsinți.

ora 7-9. **Drumul Crucii** cu 14 popasuri, meditații de Preoții M. Măcinic-Șiria, Gh. Balta-Covăsinți, E. Benția-Târnova și Prot. C. Turicu.ora 10. **Sf. Liturghie** cu predică ocazională rostită de pontificant.ora 11. **Aghiasma mică** la izvor.ora 12. **Sf. Maslu** cu predica: *Răbdarea creștină* de Pr. Alex. Hurban.ora 14. **Vecernie** urmată de Școala de Duminecă.ora 18. **Rugăciune de încheiere** în sf. biserică din Covăsinți.

NOTĂ: P. C. Părinți sunt invitați să conducă în procesiune pe cei dornici de a participa la aceste pelerinaje pregătindu-i din vreme în Școala de Duminecă ca atât pe cale cât mai ales pe teritoriul sf. Mănăstiri și Schit să dovedească ținută creștinească și de pilduitoare evlavie. Curtea sf. Mănăstiri, sub durata slujbei dela Paraclis, trebuie cinstită asemenea naiei de biserică. Pelerinii să fie spovediți în parohie, numai în cazuri excepționale să fie îndrumați să se împărtășească la Mănăstire ori Schit.

Destinul creștin al omenirii

Astăzi, când omenirea se găsește la o răscruce de vremi, problema destinului devine de cea mai vie actualitate. Toată lumea așteaptă neprévăzutul. Intuiția destinului a început să trezească azi mai mult ca oricând interesul lumii civilizate și creștine.

Atât înainte de Hristos cât și după Hristos, oamenii de știință s'au întrebat mereu cu privire la scopul și ținta acestei vieți, urmărind prin aceasta să pătrundă viitorul și să dea o deslegare acestui necunoscut.

Cei de azi însă, având în față marea catastrofă mondială ce o pregătește comunismul ateu din U. R. S. S., problema menirii și a destinului acestei lumi, o discută din ce în ce mai aprig. Unii sunt optimiști, alții pesimiști. Numai creștinii adevărați privesc viitorul cu seninătate, fiindcă ei știu că numai Hristos este biruitorul lumii, cum însuși o spune: „Indrăzniți! Eu am biruit lumea”, iar biruitorii în această lume nu sunt decât cei ce cred că Iisus este Fiul lui Dumnezeu (I Ioan 5, 5).

Destinul omenirii nu stă numai în puterea noastră — cum afirmă mulți filosofi, — ci mai ales în puterea Providenței divine. „In puterea noastră stă numai faptul de a ne sili să ne cunoaștem destinul hărăzit nouă de Providență, pentru a-l împlini” (Marin Ștefănescu: *Filosofia creștină*, pag. 55).

Destinul este aceea ce trebuie să se întâmple, nu în vederea unor scopuri personale sau sociale, de natură politică sau chiar morală, cum spune d-l prof. Rădulescu Motru (în „Timp și Destin”, pag. 175), ci aceea ce trebuie să se întâmple după legea lui Dumnezeu, care trebuie să devină călăuza mai ales a celor de azi.

Dumnezeu a creat lumea cu un scop, cu un destin, dându-i și mijloacele cu ajutorul cărora să-l îplinească. „Cercetați Scripturile”; „nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit”; „veți cunoaște adevărul și adevărul vă va slobozi pe voi” (Ioan 8, 32). Fiindcă dela Dumnezeu venim și la El trebuie să ne întoarcem, deaceia Dumnezeu formează cauza, libertatea deplină, scopul sau destinul.

Omenirea a fost deci creată spre împlinirea unui destin suprem, acela dat de Dumnezeu și care e desăvârșirea. Ea va împlini acest destin, nu lepădând Calea, Adevărul și Viața, adică pe Hristos, ci cu El și prin El, căci pentru aceea s'a făcut Dumnezeu om printre oameni, pentru a mărturisi adevărul și a mân-

tui lumea, îndemnând-o spre cel mai ideal scop, unirea cu Dumnezeu.

Dacă omenirea nu va asculta și de glasul lui Dumnezeu și nu va ține seama și de voința Lui, apucând pe alt drum decât pe cel arătat de Fiul Său, atunci în mod sigur va porni spre un sfârșit sinistru. Dumnezeu însă nu voește moartea omenirii, ci fericirea ei. Deaceia, libertatea și destinul nostru, care suntem în succesiunea timpului, se modifică de Dumnezeu în prezentul Lui etern, prin harul Său, prin lucrările noastre, studiu animat de bine, rugăciune, după cum ne silim să mergem pe calea binelui sau a răului (Marin Ștefănescu op. c. pag. 253).

„Dumnezeu a făcut din unul tot neamul oamenilor ca să locuiască pe toată suprafața pământului, determinând anumite timpuri și hotare locuințelor, să-l caute pe Dumnezeu și dibuind să-l găsească, deși nu este departe de noi; căci în El viețuim ne mișcăm și suntem” (Fapte 17, 26 - 28).

Dacă este așa, atunci omenirea își împlinește destinul, nu împotriva lui Dumnezeu, ci ascultând poruncile Lui și împlinind voia Lui.

„Există destin și libertate, însă neînțelese fără credință, libertate, prin grația lui Dumnezeu, în vederea destinului; ne sârguim, ne rugăm; Dumnezeu ne descopere adevărul, avem revelația; ajungem la credința completă; ne dă grația desăvârșită și ne împlinim destinul prin credința — dragostea — dintre noi, în diferitele ei forme, — prietenie, familie, solidaritate profesională, națiune, omenire sau religie, — și care vine din legăturile comune din trecut spre aspirațiile comune din viitor, — dela Dumnezeu la Dumnezeu” (M. Ștefănescu op. c. pag. 346).

„In destin apariția vieții omenești este actul suprem al creațiunii. Fiecare apariție de om prin destinul ei, este o înălțare spre Dumnezeire”. (Rădulescu Motru, op. c. pag. 144).

Destinul creștin, prin urmare, este chemarea omenirii spre o perfectare spirituală, transcendentă vieții omenești.

Oricare ar fi viitorul rezervat omenirii în marea încercare de azi, esențialul este că, destinul suprem își urmează cursul său, iar timpul pe care se țese viața sbuciumată a omenirii nu este numai o simplă cronometrare astronomică, ci este însuși destinul care ridică pe om deasupra naturii pământești.

Iată pentru ce, omenirea de azi trebuie acum mai mult ca oricând să simtă șoapta destinului divin care zice: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați căci Eu vă voi odihni pe voi”.

Preot MARIN ȘFETCU

Despre ce să predicăm?

La Schimbarea la Față (6 August) — tema: **Lumina lui Hristos.**

Când s'a schimbat Iisus la față pe Muntele Tavorului, cei trei învățăcei: Petru, Iacob și Ioan, pe care-i luase cu sine, așa cum îi va lua mai târziu pe Muntele Maslinilor să vadă începutul umilințelor lui din grădina Ghetsimani (Mt. 26, 37), acum „*au văzut slava lui*” (Lc. 9, 32), tocmai de aceea ca să nu-și piardă încrederea într'ansul când îl vor vedea răstignit, precum ne adeverește condacul Praznicului. Evanghelia de azi ne spune că acești trei martori au văzut cum „*a strălucit fața lui ca soarele, iar hainele lui s'au făcut albe ca lumina*”, și totodată au auzit un „*glas din nor, zicând: Acesta este Fiul meu cel iubit, intru carele am binevoit; de acesta să ascultați*” (Mt. 17, 2 și 5). Lumina de pe muntele Tavorului a arătat într'adevăr dumnezeirea lui Hristos, dar l-a arătat și în ipostaza de luminător al lumii. Spre această încredințare ne îndrituește glasul Totălu din nor, care ne cere ca să ascultăm de Fiul său iubit. Chiar și apostolul de azi ne spune că „*avem astfel întărit cuvântul proorocesc la care bine faceți că luați aminte, ca la o făclie ce luminează în loc întunecos, până când se va lumina de ziuă și luceafărul va răsări în inimile voastre*” (II Pet. 1, 19). Iar mai deslușit ne spune Troparul Praznicului că această lumină poate să strălucească și pentru noi: „*Strălucească și nouă păcătoșilor lumina ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoare de Dumnezeu, dătătoriule de lumină, mărire ție*”.

Primul cuvânt al Creațiunii a fost: „*Să fie lumină*” (Fac. 1, 9). O lumină deosebită de cea materială, fiindcă soarele, luna și stelele au fost create mai pe urmă (Fac. 1, 14). În această lumină au trăit oamenii până ce îngerul întunecului a făcut ca întunecimea spirituală să cuprindă lumea întreagă.

Tot timpul dinainte de venirea lui Hristos în lume s'ar putea asemăna cu o noapte ce părea nesfârșită, străfulgerată, din când în când, de lumina vremelnică a profetilor. Această lumină însă nu era suficientă ca să sature ochii sufletești ai oamenilor, care așteptau cu mult dor o altă lumină. „*Poporul, care umbla cu întunecuri vede o lumină mare; — scrie Profetul despre viitorul Messia — și peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină*” (Isa. 9, 2). Sf. evanghelist Matei ne arată că într'adevăr la venirea lui Hristos s'a împlinit această profecie, dar ne arată și în ce constă această lumină: „*De atunci a început Iisus a propovedui...*” (Mt. 4, 16—17). „*Eu*

sunt lumina lumii. — propoveduia Hristos — Cel ce-mi urmează mie nu va umbla în întunecuri ci va avea lumina vieții” (Io. 8, 12). „*La noi oamenii — zice sf. Vasiliu cel Mare — dimineța se datorește soarelui văzut... Dimineța sufletelor o face, însă, Soarele acela al dreptății (Malah. 4, 2), făcând, cu răsărirea luminei celei înțelegătoare, ziuă în cel ce l-a primit pe el. Căci noi oamenii în timpul luptei noastre lăuntrice suntem întru întunecuri. De îndatăce, dând la o parte puterea noastră de înțelegere, primim în noi strălucirea slavei (Evr. 1, 3) și ne luminăm cu lumina cea veșnică.. devenim copii ai luminei.. Căci Iisus a venit lumină în lume pentruca cel ce umblă în el să nu se împiedice (Io. 11, 9—10)*”.

Lumina. Pentru fizician — o vibrație; pentru omul civilizat — cultura, știința lui; pentru creștin — Evanghelia: lumina lui Hristos care luminează tuturor. „*adevărată lumină care luminează pe orice om*” (Io. 1, 9). Lumina care a deschis prin învățătura ei ochii emenirii orbite de necunoașterea voii lui Dumnezeu și-i luminează deodată asupra vieții păcătoase, precum un fulger te face să vezi deodată că te-ai adăpostit de furtună într'un adăpost întunecos și plin de șerpi sau alte reptile scârboase; care a înnoit lumea; care a îmbunat pe oameni și a rupt lanțurile sclavajului; care a ridicat femeia pe aceeași treaptă cu bărbatul; care propovăduiește pacea și ne dă fericirea deplină; care ne înalță spre Dumnezeu și ne face fiii lui și frați întreolaltă; care ne dă cunoașterea adevărată a lumii și a lui Dumnezeu; care înfine ne luminează și ne arată calea mântuirii. Aceasta e lumina cea adevărată: Lumina vieții, dela care putem aștepta într'adevăr împlinirea tuturor marilor năzuințe ale omenirii de totdeauna. Ea, numai, poate alunga întunecul care se pare că a cuprins iarăși lumea întreagă în această înclăștare de foc și sânge, care e războiul, în care a dat faliment o întreagă civilizație ce nu-și vede scopul existenței în lumina lui Hristos.

Așa a fost numită lumina civilizației păgâne dedemult: „*Întunecuri*” (I Io. 2, 8). A fost numită așa pentrucă deși atinsese apogeul — abia o întrece cea de azi prin tehnică, pe când în multe alte privințe a rămas îndărăt — totuși n'a izbutit să împace sufletul chinuit al omenirii. Dece? Fiindcă nu i-a dat sufletului lumina ce-o cerea. „*Lumină, mai multă lumină!*” — exclama Poetul în agonie. Și tare sunt aplicat să cred că o altă lumină decât o științei și artei din care se adăpase din plin, cerea el.

Azi în clasa treia primară se deslegă probleme de aritmetică, ce pe vremea lui Luther și Erasmus erau destinate universităților. Știința de

azi, în pofida legii gravitației, a izbutit să înalțe în zbor adevărate „paseri cu cioc de fier” încărcate cu tone de metal, la multe mii de metri înălțime și cu viteză de cinci-șase sute kilometri pe oră. Azi, cu o simplă manevrare de buton la o cutie miraculoasă poți auzi, ba poți și vedea, glasul și fața celuilalt capăt al pământului... Dar această lumină a civilizației actuale îi face mai fericiți pe „fiii veacului acestuia” (Lc. 16, 8)? Li mântue? Li face mai buni? Mai oameni? Întrebarea e serioasă și negativă. Confortul nu-i fericește, nici nu mântue, nici nu împacă sufletele. Și doar atât poate da această civilizație fără lumina lui Hristos. Ba mai poate da încă ceva: Avioanele, folositoare în timp de pace, poartă mitraliere și bombe în timp de războiu, ca să nu vorbim decât de acest ultim produs al tehnicii de azi, care nu cruță nici bisericile, nici spitalele, nici nevinovații copilași dimpreună cu mamele lor fără nicio apărare... Cu cât ne-au făcut mai fericiți toate minunatele invenții de azi? Căci numărul crimelor, hoțiilor, păcatelor — mizeria morală și materială — e tot mai accentuat ca în trecut. „Ce folos are Prometeu-omul că și a adus din cer focul și l-a pus în slujba sa, că toate spiritele de pe pământ și din aer îi sunt supuse — întreabă învățatul Huxley — dacă vulturul lipsei și al mizeriei îi sfășie mereu internul?” (Petrov: Evanghelia ca bază a vieții). Dece nu s fericiți fiii veacului acestuia cu toată știința lor? Sunt nefericiți pentru că n’au lumina adevărată. Lumina care nu ne’nvăță cum să preparăm gaze și culturi microbiene ucigătoare, prin laboratoare, pe seama dușmanului. Lumina ce ne-aduce pe raza ei mântuirea, fericește, pacea. Lumina lui Hristos. Numai această lumină poate da liniștea omenirii zbuciumate. Numai în această lumină se va putea înteneia lumea de mâine, precum stă scris: „*Neamuri vor umbla în lumina ta (Doamne), și împărași în strălucirea razelor tale*” (Isa. 60, 3).

Spunea cineva (Guillain de Benonville) că, pe timpul retragerii dezastruoase a armatei franceze din acest ultim războiu, un grup de soldați din resturile armatei a opta, istoviți de sforțarea celor 15 zile de luptă, infomețați și însetați au parcurs așa peste 850 kilometri prin arșița zilei de vară și prin pustietatea rămasă în urma războiului. De unde puterea? La fiecare popas unul dintre ei le citea din cartea „Urmarea lui Hristos”. Când toată „lumina” civilizației moderne, nu numai că-i părăsise, dar se și deslănțuia aprigă în urma lor, lumina lui Hristos le-a fost izvor de nebănuite forțe.

Această întâmplare ne-ar putea servi și nouă și ceva. Priviți, numai, florile din fereastră sau

din grădină, cum își întorc fața către soare, — și luați și dela ele învățătură. Căci noi fugim adesea dela fața soarelui dătător de lumină adevărată — Hristos. Niște plante nu pot trăi fără lumina datătoare de viață a soarelui, — omul, însă, vrea să trăiască fără lumina mântuitoare a evangheliei. El schimbă biserica luminoasă cu crâșma întunecoasă, schimbă cuminecătura sfântă cu rachiul, pe Dumnezeu cu diavolul, lumina cu întunerecul. Și ne mai mirăm de întunerecul fărădelegilor noastre în care zăcem, și care începe să ne doară!

Noi cei de azi am respins lumina lui Hristos, repetând parcă gestul Iudeilor dedemult, care au luat pietre ca să-l ucidă după ce le-a oferit lumina sa (Io. 8, 59). Dar experiența vremurilor grele de azi și a ateismului bolșevic au dovedit că omul, dacă vrea să rămână ca atare, n’o poate face fără lumina lui Hristos. Tu creștine, care ai disprețuit până acum această lumină, privitu-ți-ai vreodată în inimă? Văzut-ai ce gură de prăpastie înfricoșată și se deschide întunecată înăuntru? Nu te îngrozești?! O, lasă lumina lui Hristos ca să lumineze în inima ta și să-ți dea pacea pe care luminițele omenesci și-au tulburat-o. Ascultă glasul lui Hristos răsunător peste veacuri, și fă-i loc și’n inima ta: „*Eu sunt lumina lumii; cela ce-mi urmează mie, nu va umbla în întunereci va avea lumina vieții*” (Io. 8, 12).

La Dumineca a VIII-a d. Rusali (8 August), — tema: *Împărtășirea vredeică.*

E știut lucru, că secerișul nu încetează niciodată, pe suprafața întregului pământ: Pe la noi, acum vara; pe aiurea, altădată; dar în fiecare lună a anului se seceră undeva. Și la fiecare recoltă, orice bob rodește alte zeci de boabe în spicul auriu, și se’nmulțește, astfel, în mod minunat, pâinea noastră cea de toate zilele, repetând, par’că pretutindenea, minunea înmulțirii pânilor despre care ne-a istorisit evanghelia de azi. Ce dovadă mai mult grăitoare am putea afla despre marea iubire a lui Dumnezeu față de noi oamenii?...!

Și totuși, există o și mai bună dovadă că Dumnezeu ne iubeste, și aceasta e pâinea cea cerească: sf. Cuminecătura, pe care Mântuitorul a rânduit-o la Cina cea de Taină și a început-o în mod sângeros la răstignirea sa pentru noi. Și această pâine rodește în fiecare zi pe miile de altare creștine și ne hrănește pentru viața veșnică. Ba mai mult: sf. Cuminecătura este urmarea sau repețirea nesângeroasă a Jertfei pe care Mântuitorul Hristos a adus-o din nemărginită dragoste pentru oameni: „*Că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe unul născut Fiul său l-a dat, ca*

tot cel ce crede întru dânsul să nu piară, ci să aibe viața veșnică" (Io. 3, 16). Se poate deci închipui o iubire mai mare decât aceasta, care merge până la cea mai sublimă jertfă ce s'a săvârșit și se săvârșește pentru mântuirea noastră? Căci aceeași dragoste dela crucea Golgotei însoțește și jertfa sf. Cuminecături. Iată cum în chip firesc, văzând mărinimia dumnezească, ne punem singuri întrebarea: Cum răspundem noi la această iubire a lui Dumnezeu?

Sufletul ne este un dar făcut țărânei din noi de către Creatorul: este scânteie veșnică din Dumnezeu. Deaceea sufletul omului tinde mereu spre izvorul său, spre Tatăl ceresc. Toată neliniștea și tot dorul nostru după fericire nu este altăceva decât această tendință a ființei omenesti de a se uni cu Creatorul său. „Precum dorește cerbul izvoarele de apă, așa te dorește sufletul meu pe tine, Dumnezeule! Insetat este sufletul meu de Dumnezeu cel tare și viu. Când oare voi merge să mă arăt dumnezești lui fețe? (Ps. 41, 1—2). Sufletul meu suspină și tânjește după curțile Domnului. Inima mea și carnea mea se istovesc de dorul Dumnezeului celui viu... Ferice de cei ce locuiesc în casa ta, căci neconținut te pot lauda" (Ps. 83, 1—2, 5). Aceasta e fericirea mult râvnită, fericirea îngerilor: de a vedea fața lui Dumnezeu, de a fi aproape de el. Or sf. Cuminecătura este tocmai o preîntâmpinare, o anticipație a fericirii veșnice din Raiu, unde ea va fi desăvârșită (Lc. 14, 15; și Apoc. 19, 9); căci acela ce se cuminecă, petrece, chiar de aci de pe pământ, în tainică unire cu Dumnezeu.

Cu toți cunoaștem că Mântuitorul este om și Dumnezeu adevărat. Iar sf. Cuminecătura este însuși corpul și sângele lui Hristos, precum el însuși ne o spune (Mt. 26, 26 și 28). Deci acela care se cuminecă primește în inima sa pe însuși Iisus Fiul lui Dumnezeu, sub chipul pâinii și al vinului: „Celce mănâncă trupul meu și bea sângele meu rămâne întră mine și eu întru el" — zice Domnul (Io. 6, 56). Și apoi, chiar numirea de „cuminecare" sau „împărtășire" exprimă acest adevăr. „Ea se numește împărtășanie — ne învață sf. Ioan Damaschinul — căci prin ea ne împărtășim cu dumnezeirea lui Hristos"; sau cum spune sf. apostol: prin cuminecare ne facem „părtași dumnezeieștii firi" (II Pet. 1, 4).

Prin urmare sf. Cuminecătura e o dăruire: Iisus Hristos s'a dat și se dăruiește neconținut în sf. Liturghie, ca o jertfă deplină, cu toată ființa sa — ca Dumnezeu și om — pentru mântuirea noastră. Dar adevărata cuminecare nu este numai atât: iubirea lui Hristos cere iubire și din partea noastră, și Jertfa lui cere și jertfire din

partea noastră. Cuminecarea ta atunci este deplină, când unești jertfa inimei tale cu Jertfa cea mare a lui Hristos. E adevărat, că oricum te-ai cumineca, depe acest altar vei primi pe însuși Hristos, dar dacă nu unești aci și jertfa inimei tale, îl primești cu nevrednicie și te faci „vinovat față de trupul și sângele Domnului" — precum este scris (I Cor. 11, 19). „Pentru cei care se împărtășesc cu necredință în chip nevrednic, cuminecătura este spre muncă și pedeapsă, după cum și moartea Domnului pentru cei care cred a devenit viață și nestrăicaciune spre desfătarea fericirii veșnice, iar celor necredincioși și ucigătorilor Domnului, — spre muncă și pedeapsă veșnică" (sf. Ioan Damaschinul). „Să se cerceteze omul pe sine — zice Scriptura — și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci celce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă lui și mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului (I Cor. 11, 28—29). Celce se cuminecă cu nevrednicie este ludă. Căci și Iuda s'a cuminecat cu nevrednicie la Cina cea de Taină. Deaceea sf. apostol ne cere o pregătire înainte de a ne cumineca. Această pregătire, necesară pentru primirea Oaspei ceresc în casa sufletului nostru, este atât trupească, cât mai vărtos sufletească. Curățenia trupească se recere ca o primă pregătire pentru cuminecare, când îmbrăcăm haine curate pe corpul deasemenea curățit. Aceasta nu înseamnă, însă, că trebuie să venim fardați și să lăsăm urme de ruj pe sf. potir. Nu se mănâncă nimic, nu se bea și nu se fumează din preseara zilei împărtășirii, și nici nu se spală dinții decât atunci. Numai bolnavii se pot cumineca și fără oarecare pregătire trupească, pentru că să nu moară necuminecați. Dar nimeni nu se poate dispensa de pregătirea sufletească. Această pregătire se face prin meditație, prin rugăciune, prin mărturisirea păcatelor. În această stare de curățenie, de înălțare sufletească, de sfințenie, trebuie să rămânem și după cuminecare, căci doar prin sf. Împărtășanie s'a mutat Hristos în inima noastră, după cum el însuși ne spune, că „cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, petrece întru mine și eu întru el" (Io. 6, 56).

În ce privește cuminecarea bolnavilor, am spus că ei se pot cumineca oricând, precum și preotul poate fi chemat în oricare ceas din zi sau noapte, ca să i cuminece, căci e păcat ca un creștin să moară necuminecat. S'a întâmplat adeseori ca preotul să fie chemat a cumineca persoane în agonie, adevărat atunci când nu mai puteau lua sf. cuminecătura. Aceasta pentru ca să nu-l amărăscă pe bolnav cu groaza morții, pentru că există superstiția că cine se cuminecă moare curând... Și

astfel sf. cuminecătură se primește de unii odată în viață, și atunci cu groaza morții!

Numărul cel mare al creștinilor ce mor necumineați, precum și numărul destul de mic al celor sănătoși care se cuminecă, este o dovadă mult grăitoare cât suntem de departe de Hristos. La iubirea lui noi răspundem cu indiferență. Noi căutăm numai pâinea cea pieritoare, ca și oamenii depe vremea lui Hristos, care, după ce i-a săturat numai cu cinci pâni și doi pești, trecură marea Tiveriadei venind la Capernaum și voiau să-l facă rege numai pentru că au mâncat din pâni și s'au săturat (Io. 6, 26).

Nu tot așa a făcut profetul David când fugea de mânia regelui Saul. Ajuns la Nob, în Casa Domnului, a mâncat pâinile punerii înainte — un fel de prescuri — „pe care nu se cădea să le mănânce nici el nici ceice erau cu el, ci numai preoții” (Mt. 12, 4 și I Imp. 21, 1—4). Și azi pâinile sfinite stau în locul sfânt. Numai că astăzi nu suntem oprți, dar suntem stăruitor îndemnați să gustăm din „pâinea vieții” (Io. 6, 48), și n'o facem. Nu mai există acea „foame” după Domnul Hristos ca și în trecut, când oamenii oricât de prigoniți erau, dar trăiau fericiți și moartea o socotiau ca o alinare a dorului după Mântuitorul lor. Primii creștini n'aveau altare ca și noi, în catacombele lor, prin crăpăturile pământului sau prin temnițe, dar și le improvizau. Sf. mucenic Luchian, fiind legat în temniță, și neputându-se mișca a făcut din pieptul său prestol și potir de împărtășanie pentru el și pentru cei ce pătimeau împreună cu dânsul (Felea: Duhul Adevărului).

Aceasta e secretul fericirii înaintașilor noștri, chiar atunci când toate împrejurările vieții le erau potrivnice. Ei și-au unit jertfa inimei lor cu Jertfa lui Hristos, și astfel au aflat cheia fericirii lor, răspunzând cu dragoste la negrăita și adânc neajunsa iubire de oameni a Mântuitorului, care și-a adus sângele său scump și trupul său sfânt ca jertfă pentru fiecare din noi pe altarul crucii. Cine dintre noi au putea răspunde, așadar cu nepăsare, cu nedemnităte, cu ingrătitudine, la marea iubire de oameni a lui Iisus?! Să ne întrebăm fiecare conștiința dacă am putea săvârși o asemenea faptă. Și dacă nu... atunci cu iubire să răspundem la iubirea lui Hristos! Să ne înfrățim inima cu dânsul prin cuminecare: în pruncie și în tinerețe, pentru a-l avea pe Domnul prieten și păzitor al neprihănirii noastre; înainte de cununie, pentru a-l avea ca martor al vieții noastre familiare; în puterea vârstei, ca pe un izvor de energie în lupta cea bună a vieții; în bucurie, ca să nu ne trufim; întru întristare, ca să nu ne cuprindă desnădejdea; în boale, spre ușurarea

durerilor; în preajma despărțirii de lumea aceasta, ca pe o merinde pe calea veșniciei, — cu un cuvânt „să ne plămădim viața noastră de mântuire în chip real cu viața Mântuitorului nostru” (Clement Alexandrinul), până când ne va învrednici de unirea vieții veșnice cu dânsul. B.

Informațiuni

■ **P. S. S. Părintele Episcop Andrei** în 19 Iulie c. însoțit de P. S. S. Părintele Episcop Vasile al Timișoarei, a fost la Sibiu în chestiuni de ordin național.

Miercuri în 21 Iulie c. P. Sfinția Sa a prezidat ședința secției adm. bisericești a Ven. Consiliu Eparhial, în care s'a aprobat alegerea Preotului Pavel Usca din Țipar de capelan cu drept de succesiune pe lângă Pr. Cornel Pap din Zărând și s'a numit tot capelan cu drept de succesiune pe lângă Pr. I. Covaci din Julița Pr. Liviu Tulcan din Cladova.

■ † **Dr. Eugen Beleş**, după o scurtă și grea suferință, s'a stins din viața pământească, Sâmbătă în 24 Iulie 1943, în vârstă de 64 ani împliniți. Regretatul defunct a făcut parte dintr'o veche și distinsă familie românească. În ierarhia socială, Dr. E. Beleş a ocupat rând pe rând funcțiunile pe care le-a împlinit cu un devotament și cu o pricepere care au rămas de exemplu pentru toți contemporanii și urmașii săi. Ca avocat, primpretor la Radna, secretar de prefectură, subprefect și notar public în Arad, a fost totdeauna un om al datoriei, un prieten bun, un coleg adevărat, un om cinstit, un suflet de o distincție nobilă și de o rară și discretă bunătate creștinească. Ani îndelungați a fost membru ales în Consiliul Eparhial și în Adunarea Eparhială. Om al tradiției și al unei rare distincții sufletești, s'a bucurat cât a trăit în societatea arădană de unanime simpatii, iar după moartea sa lasă unanime și sincere regrete.

A fost înmormântat Luni în 26 Iulie c. Despre meritele lui au vorbit lângă catafalc Prot. F. Codreanu, în numele bisericii noastre, Dr. I. Nichin în numele prefecturii județului și Dr. Bujor Truia în numele camerei notarilor publici, desvăluind cu toții frumoasele calități de român și creștin, care au împodobit figura pururi senină, iubitoare și zimbătoare a lui Dr. E. Beleş.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

■ **Donații.** Pe seama capelei ort. rom. din Sf. Paul s'au făcut următoarele donații: dl Moldovan perceptor din Curtici 5000 lei, dl Tănase 1000, dna Aurora Cioară dir. 500 lei, dna O. Golgoțiu diriginta poștei 400 lei, dl Ilie Julean 1000 lei, dna Ecaterina Eniedi un vas pentru mir și un miruitor, dna Volum-

nia Birou o candelă, dl Eremia Ardelean o steluță, dna Olga Ardelean două acopereminte mici, dna Ioana Amar un octoih mic, dna Hortenzia Zotta un liturghier și un clopoțel. Bunul Dumnezeu să primească aceste ofrande, dăruind tuturor donatorilor sănătate, îndelungată înziliră și îmbelșugare în toate.

Pr. I. Zotta

■ Sl. Primim amintiri sau memorii personale de pe front. Interviewurile sunt pentru alții, iar asupra decorațiilor poate va fi odată prilejul să se facă un raport general despre activitatea și meritele tuturor preoților noștri cari au slujit pe front. Chiar Dta dacă ai aduna acest material, nu ai face rău. Când ne întâlnim, mai discutăm.

Red.

Școala de Duminică

32. Program pentru Dum. 8 August 1943.

1. *Rugăciune*: Impărate ceresc...
2. *Cântare comună*: Cuvine-se cu adevărat...
- 3-4. *Cetirea Evangheliei* (Matei 14, 14-22) și *Apostolului* (1 Corinteni 1, 10-17) zilei, cu tâlcuire.
5. *Cântare comună*: Păharul mântuirii.
6. *Cetire din V. T.*: Mana (Eșire 15, 22-16, 36).
7. *Povește morale*: Alte sfaturi. (Ințel. lui Solomon c. 13).
8. *Intercalații*: (Poezii rel. etc).
9. *Cântare comună*: Văzut-am lumina...
10. *Rugăciune*: Rug. 5. dela Vecernie.

(A se vedea „Instrucțiunile“ din Nr. 1/1943).

A.

Nr. 3111/1943.

Anunț școlar

Cererile de primire în Academia Teologică ort. rom. din Arad pentru anul școlar 1943/44 se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad până la data de 1 Septembrie 1943.

În Academia Teologică se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat, absolvenți cu diplomă de seminar teologic și absolvenți ai Școlii Normale confesionale ort. rom. din Arad cu diplomă de învățator.

La cerere se vor anexa următoarele acte în original:

1. Actul de naștere dela Oficiul stării civile.
2. Extractul din registrul botezaților.
3. Diploma de bacalaureat de liceu, seminar teologic sau de învățator.
4. Certificat medical, prin care să se constate integritatea corporală și spirituală a petiționarului.
5. Certificat de moralitate dela oficiul parohial, la care aparține.

6. Certificat dela preotul locului că știe citi cu litere cirilice și că are aptitudini pentru cântări.

7. Certificat despre situația militară, dacă este înrolat.

8. O dovadă dela autoritatea competentă că a prestat munca de războiu pentru folos obștesc în vara a estui an.

9. O dovadă scrisă din partea părinților sau a tutorei petiționarului, certificată de conducătorul oficiului parohial, prin care se obligă a plăti regulat taxele de întreținere în internat în cursul anilor de studii.

10. O declarație subscrisă de student și de părinți sau tuteri în fața preotului local, prin care se obligă că după absolvirea studiilor teologice va intra și va servi cel puțin 5 ani în clerul Eparhiei Aradului, în caz con rar va restitui ajutoarele și bursele, de cari a beneficiat la Academia Teologică.

Studentii, cari sunt în continuarea studiilor vor aduce dela Oficiul parohial certificate, prin cari să dovedească la înscriere că au cercetat regulat sf. slujbe și că au participat activ la viața bisericească din parohia, unde au domiciliat în timpul vacanței. Deasemenea vor dovedi că au prestat în vara acestui an munca de războiu pentru folos obștesc.

Toți studenții sunt obligați a locui în Internatul școlii.

Taxele de înscriere sunt de 1100 lei pentru studenții cari se înscriu pentru întâia dată și 1000 lei pentru ceice sunt în continuarea studiilor. Taxele de întreținere sunt de 36.000 lei anual pentru solvenți, și de 6.000 lei pentru bursieri, cari se vor plăti anticipativ în 3 rate, la 1 Oct., 1 Dec. și 1 Martie. Taxele de întreținere se vor putea majora în cursul anului școlar potrivit fluctuațiunii prețurilor de alimente. Afară de taxele în bani, atât solvenții, cât și bursierii, u excepția refugiaților, vor mai aduce anual câte 10 kgr. untură și 25 kgr. făină albă.

Pentru cărți didactice studenții vor plăti la Rectorat, la înscriere, câte 1200 lei.

Pentru eventualele stricăciuni cauzate la mobilier etc. fiecare student va depune la Rectorat la înscriere o cauciune în suma de 500 lei, din care se vor plăti stricăciunile, iar restul se va restitui la finea anului școlar.

Studenții merituosi la studii și cu purtare bună vor primi burse, semiburse sau ajutoare. Bursele întregi sunt de 30.000 lei anual.

La intrarea în internat fiecare student va aduce cu sine haine de pat, ținut și îmbrăcăminte necesară, uniforma preotească-reverenda, fiind obligatorie. Apoi fiecare student va depune la Economatul școlii câte trei farfurii, una adâncă, una întinsă și una desert, un pahar, o ceașcă, o lingură, o linguriță, un cuțit și o furculiță. Fără de acestea nimeni nu va putea lua masa în internat.

Petițiunile se vor timbra legal și se vor scrie cu mâna proprie, arătându-se în petiție domiciliul și oficiul

postal, s rise corect și legibil. Petițiile netimbrate și cele neînregistrate cu actele necesare se vor restitui nerzolvate.

Inmatriculările și înscrierile studenților se fac la Rectoratul școlii în zilele de 1 și 2 Octombrie 1943. Cei întârziati pot fi înmatriculați și înscriși numai cu o nouă aprobare dată de Consiliul Eparhial.

Cursurile vor începe la 4 Octombrie 1943. Toți studenții se vor mărturisi la Păr. Duhovnic al școlii la începerea cursurilor.

Părinții protopopi, preoți și profesori de religie sunt rugați a sfătui pe tinerii buni, cari posedă pregătirea corespunzătoare, să îmbrățișeze chemarea preotească.

Consiliul Eparhial ort. rom. din Arad.

Nr. 322/1943

Anunț

Internatul pentru elevii de școale secundare de pe lângă Academia Teologică ort. rom. din Arad va funcționa și în anul școlar 1943/44. În internat se primesc elevi ortodocși români pe lângă următoarele condițiuni:

Taxele de internat pentru locuință, hrană, luminat, încălzit și de serviciu sunt de 3600 lei lunar, cari se vor plăti anticipativ pe câte două luni. Taxele vor putea fi modificate în cursul anului conform fluctuațiilor prețurilor la alimente. Afară de taxele în bani fiecare elev va mai aduce pentru fiecare lună câte 1 kgr. untură și 2, 50 kgr. făină albă. Pentru lunile neimplinite se plătesc taxele întregi.

Pentru eventualele stricăciuni cauzate la mobilier etc. fiecare elev va depune la Rectorat la începutul anului o cauciune de 500 lei, din care sumă se vor plăti stricăciunile, iar restul se va restitui elevului la finea anului școlar.

Ceice doresc să li se spele rufele la internat vor aduce săpunul necesar și vor plăti o taxă, care se va stabili ulterior.

La intrarea în internat fiecare elev va aduce haine de pat, lăngăria și îmbrăcăminte necesară. Ceice intră pentru prima dată în internat vor mai preda Economatului internatului și câte o farfurie adâncă, una întinsă și una de desert, un pahar, o ceașcă, o linguriță, o lingură, un cuțit și o furculiță.

Părinții vor anunța verbal sau în scris Rectoratului dorința de a-și aduce fiii lor în internat cel mai târziu până la 25 August a. c. indicând domiciliul și oficiul postal.

Prea cucernicii Părinți protopopi, preoți și profesori de religie sunt rugați a atrage atențiunea celor interesați asupra anunțului prezent.

*Rectoratul Academiei Teologice
ort. rom. din Arad.*

Nr. 3131/1943.

Comunicat

Ministerul Afacerilor Interne cu adresa Nr. 24477 A. din 12 Iulie a. c. face cunoscut că Domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, cu ocazia Zilei Eroilor din acest an a făcut un apel pentru îngrijirea orfanilor de războiu, rugând ca cetățenii înstăriți să ia fiecare sub ocrotire câte un orfan și să-l crească.

C. Preoți sunt invitați ca în predici ori conferințe acomodată să reamintească populației acel apel și să o indemne a urma sfatul, raportând Sfintei Episcopii numele binefăcătorilor părinți adoptivi.

Arad, la 23 Iulie 1943.

† Andrei
Episcop.

*Prot. Caius Turicu
consilier ref. eparhial.*

Nr. 3065/1943.

Concurs

Pentru îndeplinirea parohiei *Somoșcheș*, protopopiatul Cermei, se publică concurs prin numire, cu termen de 15 zile.

V E N I T E :

1. Sesia parohială, 32 jugăre cad.
2. Întravilanul parohial.
3. Locuință în fosta școală conșesională.
4. Stolele și birul legal.
5. Salarul dela Stat.

Parohia este de *clasa I (prima)*.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Preotul numit va plăti impozitele după beneficiul preotesc din al său.

Consiliul Parohial.

Aprobat în ședința Consiliului Eparhial dela 21 Iulie 1943.

† Andrei
Episcop.

*Traian Cibian
consilier, ref. eparhial.*

Nr. 3183/1943.

Se publică concurs, cu termen de 8 zile, pentru ocuparea următoarelor 2 posturi dela Consiliului Eparhial ort. rom. din loc:

- a) om de serviciu cl. V cu salar lunar 3300 lei
 - b) șofer cl. IV cu salar lunar de 4400 lei și sporul de scumpete convenit la ambele posturi.
- Arad, la 26 Iulie 1943.

*Consiliul Eparhial ort. rom.
Sava Tr. Seculin
referent.*